

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko Bank S.A. w W.

o wynagrodzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt VII Pa 146/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego strony pozwanej.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 25 września 2014r., VII Pa 146/14, po ponownym rozpoznaniu sprawy, oddalił apelacje J. S. (powódka) oraz [...] Bank S.A. w W. (pozwany) od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście z 30 sierpnia 2012 r., X P 1367/11 o wynagrodzenie i zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 30 zł tytułem zwrotu opłaty od skargi kasacyjnej i zniósł wzajemne koszty między stronami.

Sąd drugiej instancji uznał, że ustalenia Sadu Rejonowego, dokonane w oparciu o zebrany materiał dowodowy i jego ocenę, są prawidłowe. W szczególności Sąd Okręgowy podzielił rozważania Sądu pierwszej instancji dotyczące faktu, iż powódka była zatrudniona na podstawie umowy o pracę, nie

należała do kadry zarządzającej, stąd obowiązywał ją normalny czas pracy. Uzasadnione jest zatem przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że powódka wykonywała pracę w godzinach nadliczbowych.

Sąd Okręgowy podzielił także stanowisko Sądu Rejonowego w przedmiocie oceny pracy powódki w godzinach nadliczbowych, nie dzieląc stanowiska obu stron co do nieprawidłowego zastosowania art. 322 k.p.c. Sąd drugiej instancji orzekł, dzieląc stanowisko Sądu Rejonowego, że zawezwanie do próby ugodowej, które powódka wystosowała do pozwanego skutecznie przerwało bieg przedawnienia w stosunku do wierzytelności w nim przedstawionych, a jego wystosowanie przez powódkę nie pozostawało w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Sąd Okręgowy podzielił także stanowisko Sądu Rejonowego, dotyczące zaniedbania, którego dopuścił się pozwany, poprzez nieprowadzenie ewidencji czasu pracy, który to obowiązek obciąża pracodawcę, w efekcie czego musiał on ponieść konsekwencje tego, że powódka wykazała, iż pracowała w godzinach nadliczbowych. Sąd drugiej instancji oddalił wnioski dowodowe zawarte w apelacji powódki, uznając, że nie wnoszą one niczego nowego do sprawy.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w części dotyczącej oddalenia apelacji powódki, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., ponadto naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. 1) art. 322 k.p.c., 2) art. 11 k.p., 3) art. 11³ k.p., 4) art. 13 k.p., 5) art. 22 k.p., 6) art. 29² k.p., 7) art. 78 k.p., 8) art. 131 k.p., 9) art. 83 k.c. Powódka wniosła o zmianę wyroku i zasądzenie na jej rzecz kwoty 26.955,25 zł z ustawowymi odsetkami od kwot wskazanych w skardze kasacyjnej oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka powołała się na oczywistą zasadność skargi, podnosząc, iż Sąd Okręgowy dopuścił się uchybienia przepisom art. 328 § 2 k.p.c., zupełnie zaniechał wskazania podstawy prawnej wyroku oraz rażąco uchybił przepisom art. 322 k.p.c., art. 11 k.p., art. 11³ k.p., art. 13 k.p., art. 22 k.p., art. 29² k.p., art. 78 k.p., art. 131 k.p., art. 83 k.c. Ponadto stwierdziła, że istnieje pilna konieczność zrewidowania i/lub doprecyzowania stanowiska Sądu Najwyższego w zakresie braku konieczności szczegółowego

referowania w pełni zaaprobowanych przez sąd odwoławczy ustaleń sądu pierwszej instancji.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o nieprzyjęcie jej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikowała się co przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Powołanie się na przesłankę przedsądu zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wywodu prawnego uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie konkretnych, wskazanych we wniosku, przepisów prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2014 r., III UK 76/13 i powołane tam orzecznictwo). Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej występuje wtedy, gdy bez pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa materialnego i bez wnikania w szczegóły postępowania dowodowego - dla oceny naruszenia przepisów prawa procesowego - można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 marca 2011 r., II PK 7/11). Ponadto, podczas gdy dla samego uwzględnienia skargi kasacyjnej na etapie jej merytorycznego rozpoznawania wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na oczywistej, widocznej *prima facie*, sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2014 r., III UK 76/13 i powołane tam orzecznictwo).

W ocenie Sądu Najwyższego uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zostało sporządzone w taki sposób, by możliwe było stwierdzenie, że przepis art. 328 § 2 k.p.c. został w oczywisty sposób naruszony. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie

skargi do rozpoznania powód nie przedstawiła zaś wyводу potwierdzającego ewidentne naruszenie pozostałych wymienionych we wniosku przepisów.

W związku z powyższym, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.

I.n